

En el mirall canviant de la mar blava,
Tot s'hi reflecta igual, tot s'hi enmiralla
Que diferent mon cor!
Oh ma estimada!
El blau hermós del cel, la turbonada,
els focs del sol ponent, la lluna pàlida.
Que diferent mon cor!
Oh ma estimada!

APEL·LES MESTRES | OÑÓS

*Dans le miroir mouvant de la mer bleue,
tout se reflète, tout scintille
Comme mon cœur diffère !
Oh mon estimée !
Le beau bleu du ciel, le tourbillon,
les feux du soleil couchant, la lune pâle.
Comme mon cœur diffère,
oh mon estimée !*

APEL·LES MESTRES | OÑÓS

PAU CASALS MIRALLS ~ REFLETS

PAU CASALS (1876-1973) : Sonata per a violí i piano

1. Allegro	18 : 39
2. Scherzo. Presto	09 : 17
3. Lento	08 : 34

PHILIPPE GAUBERT (1879-1941) : Sonate pour violon et piano

4. Allegro	07 : 37
5. Très lent. Scherzando	11 : 25
6. Allegro ma non troppo	06 : 18

JOAN MANÉN (1883-1971)

7. Caprice 3 "catalan" op. A-33	10 : 56

Total length: 72:46

Naaman Sluchin, violí
Eloy Orzaiz Galarza, piano

MIRALLS-REFLETS

El mar i els seus “miralls canviants” (reflexos canviants) —font d’inspiració inesgotable per a Pau Casals— es donen cita de manera recurrent en les seves composicions i, de manera especial, en la seva **Sonata per a violí i piano**. Composta en gran part durant el seu període d’exili a Prades, on el virtuós del violoncel es va recloure fugint de les tropes de Franco, l’obra ens transporta, com en un vaixell, a mercè de les onades, la brisa o les tempestes. Dins d’una atmosfera impregnada de lirisme i de nostàlgia, la sonata constitueix gairebé un relat de la natura: el cant dels ocells, el murmur de vent, el foc... A Casals li va portar més de 30 anys compondre aquesta obra magistral. Va finalitzar tres dels quatre moviments inicialment previstos, i va deixar només alguns esbossos del quart. A la sonata, s’albiren nombroses referències a Cesar Franck (hereu del romanticisme tardà), sobretot en el seu primer moviment. Destaquen els rampells virtuosístics i mefistofèlics del *Scherzo*, així com la commovedora oda catalana que constitueix el tercer moviment.

Crida l’atenció que Casals escrivís aquesta sonata per a violí i no per a violoncel, instrument per al qual va compondre sorprenentment poc. Paral·lelament, Pau va desenvolupar una relació molt especial amb el seu primer instrument: el violí. Al que fa al seu coneixement d’aquest instrument, només caldrà recordar que, als 11 anys, Casals ja era capaç d’interpretar amb solvència el concert de Mendelssohn. Durant la resta de la seva vida, no deixaria de fer-se amb els violinistes més grans del seu temps, entre els quals destaquen Eugène Ysaÿe (“l’Emperador”, com ell l’anomenava), Fritz Kreisler i Jacques Thibaud (el seu company en el llegendari Trio Casals-Cortot-Thibaud).

La **Sonata per a violí i piano de Philippe Gaubert** va ser dedicada precisament als cèlebres Jacques Thibaud i Alfred Cor-

tot i reflecteix l'esperit de la *Belle Époque* que Casals va experimentar de primera mà al instal·lar-se a París el 1899: harmonies coloristes, torrents de melodies entusiastes, de vegades gairebé ingènues, etc. A semblança de Pau Casals, Philippe Gaubert posseeix una relació privilegiada amb el violí, que va ser també el seu primer instrument abans de convertir-se en un dels majors virtuoses de la flauta travessera de la història. La seva carrera va rebre un nou impuls el 1939, quan va ser nomenat director de la Societat de Conservatoris de França, així com de l'Òpera de París. Casals i Gaubert, tots dos condecorats amb la *Légion d'honneur*, es coneixien bé i van compartir una gran passió per la composició, la direcció d'orquestra i també la pedagogia, que van exercir a l'*École Normale de Musique*, fundada per Alfred Cortot el 1919.

L'estreta amistat i admiració que unia Casals amb el virtuós violinista Joan Manén és manifestació d'inspiració mútua entre grans artistes. Considerat nen prodigi, Manén va seguir l'estela dels grans violinistes de el segle XIX com Paganini, Sarasate o Ysaye, i va compondre peces de caràcter i de bravura per al seu instrument, a la vegada que es va fer un lloc a les sales de concert més prestigioses d'Europa com aclamat solista. A la preciosa cadència introductòria del seu **Caprici 3 "català" op. A-33** (en la qual es parafraseja "el cant dels ocells") s'evoca, no només l'esmentat cant dels ocells, sinó una atmosfera de marcat sabor mediterrani. Tot això dóna pas a una segona part en la qual s'exhibeixen una sèrie de variacions plenes d'esperit i color sobre el tema popular català de "La Pastoreta".

Escoltant aquest disc, es veu com brillen els miralls o reflexos de Casals: ja siguin les imatges de la Mediterrània, de la natura, de la indestructible fraternitat que regna entre aquests artistes, o, fins i tot, aquelles expressions nostàlgiques que s'entreuen darrera certes melodies, a manera de cant solitari que emana d'un món passat.

N. SLUCHIN, E. ORZAIZ

ELOY ORZAIZ GALARZA, PIANO

Dotat d'un esperit curiós i versàtil, Eloy és pianista, fortepianista i clavecinista. Després d'obtenir una sòlida formació pianística a la seva ciutat natal (Pamplona) i en *Musikene* (Sant Sebastià), Eloy és becat pel Govern de Navarra, la Fundació Humboldt (Premi Hezekiah Wardwell) i la fundació Nuffic (Excellence Programme), prosseguint els seus estudis en els conservatoris de la Haia i Groningen, l'Hochschule für Musik de Trossingen (Alemanya) i a la Schola Cantorum de Basilea (Suïssa). Guiat per mestres com Johan Hofmann, Paul Komen i Edoardo Torbianelli, Eloy Orzaiz es gradua amb les més altes qualificacions en diversos estudis de Màster. Aquests estudis no només li aporten una destacable base tècnica i artística, sinó que contribueixen en l'aprofundiment dels seus coneixements de diversos estils, estètiques i repertoris, que van des del Renaixement fins als nostres dies.

A la temporada 2012-2013 Eloy és clavecinista de l'European Union Baroque Orchestra (EUBO) i el 2014 és nomenat *lauréat* de la Fundació Royaumont. De fet, és capaç de tocar una gran varietat d'instruments històrics de teclat de models anglesos, vienesos i francesos, instruments vers als quals sent una afinitat especial.

La música de cambra constitueix una altra de les seves passions. Des de 2013 és membre del *Suggia Piano Trio* i es prodiga en els escenaris amb artistes de la talla d'Armandine Beyer i Maria Cristina Kiehr. Així mateix, funda, juntament amb la violinista Marta Martínez, "*El Parnasillo*", duo especialitzat en el redescobriments de repertori per a violí i teclats històrics dels segles XVIII i XIX. El 2019 Marta i Eloy van ser finalistes al Concurs Internacional de Música Antiga de York (Anglaterra).

Paral·lelament a la seva activitat concertística a diferents països europeus, participa regularment en festivals com el Peter de Groot (Països Baixos) o el Nouvelle Athènes (França).

Des de 2014, Eloy és professor de clavecí al Conservatori Superior de Navarra i a la Hochschule für Musik und Darstellende Kunst de Frankfurt (Alemanya).

NAAMAN SLUCHIN, VIOLÍ

La música passa de generació en generació al si de la família Sluchin i així, d'una manera completament natural Naaman decideix dedicar-se al violí. La seva passió per la novetat i la diversitat ha estat la seva guia durant els seus estudis i la seva trajectòria artística: va formant la seva tècnica estudiant al mateix temps l'escola russa i l'americana a Bloomington així com a la *Julliard School*, sense oblidar la cèlebre escola franco-belga en línia directa amb l'ensenyament d'Eugène Ysaye. A més, obté el seu diploma de violí barroc a la *Schola Cantorum* de Basilea de la mà d'Amandine Beyer.

Durant set anys, forma part del quartet Diotima, actuant a les sales i festivals més prestigiosos i realitzant així mateix enregistraments aclamats per la crítica, entre els quals destaquen *Musique américaine* (amb obres de Reich, Crumb i Barber) així com els Quartets de Janáček (*Diapason d'Or* de l'any, *Choc de Classica*). Durant cinc anys, Naaman comparteix l'escenari a la *salle Gaveau* amb l'espectacle musical *Haim, à la lumière d'un violon*, fent gires a França i a la resta d'Europa juntament amb les actrius Anouk Grinberg, Natacha Régnier i Mélanie Doutey.

Continua desenvolupant el seu repertori en el si de diverses formacions de música de cambra, com l'*Ensemble Talisma* amb Piet Kuijken i Amy Norrington així com el quartet de corda de instruments d'època *Kitgut Quartet*. Participa regularment en projectes de música contemporània a l'*Ensemble Cairn* i s'uneix a la companyia *Rosas* d'Anne Teresa de Keersmaecker a Achterland, fusió de música i coreografia al voltant de les sonates de Ysaye. Naaman ha estat igualment, durant set anys, violí solista de la *Chambre Philharmonique d'Emmanuel Krivine* i des 2020 ostenta el càrrec de concertino de l'orquestra de l'òpera de Rouen.

Des de 2010, Naaman Sluchin es consagra també a la pedagogia del violí al Reial Conservatori de Brussel·les. Utilitza segons el repertori i l'ocasió, un violí de Carlo Antonio Tononi de 1725 i un violí americà fabricat especialment per a ell el 2019 per John Young.

MIRALLS-REFLETS

Source d'inspiration inépuisable pour **Pau Casals**, la mer et ses *miralls canviants* (« reflets miroitants ») se retrouvent de manière récurrente dans ses compositions et notamment sa **sonate inachevée pour violon et piano**. Composée en partie lorsqu'il se trouve en exil à Prades, fuyant et protestant contre la dictature de Franco, l'œuvre nous transporte comme sur un bateau au gré des vagues, de la brise ou des tempêtes. Dans une atmosphère teintée de lyrisme et de nostalgie, elle semble raconter la nature : le chant des oiseaux, le murmure du vent, l'embrasement du feu... Pendant plus de 30 ans, Casals reviendra sur la composition de cette œuvre magistrale, ne laissant que quelques esquisses de son 4ème mouvement. Si les références à César Franck sont nombreuses, la sonate se démarque néanmoins par ses envolées virtuoses à la Mephisto dans le deuxième mouvement ou par son ode catalane si touchante dans le troisième.

Cela aurait pu être une sonate pour le violoncelle, pour lequel il écrivit étonnamment assez peu. De fait, Pau entretient une attache très forte au violon, son premier instrument : dès l'âge de 11 ans, il est capable de rendre justice au concerto de Mendelssohn ! Par la suite, il ne cessera de côtoyer les plus grands violonistes de son temps, notamment Eugène Ysaye (« l'Empereur », comme il le surnomme), Fritz Kreisler et Jacques Thibaut (son acolyte dans le légendaire Trio Cortot-Thibaut-Casals).

Dédiée justement à Jacques Thibaut et Alfred Cortot, la **sonate pour violon et piano de Philippe Gaubert** reflète cet esprit « casalcien » : il y brosse des ambiances typiques de la Belle Epoque (harmonies chatoyantes, jaillissement de mélodies enthousiastes, parfois naïves). A l'instar de Pau Casals, Philippe Gaubert nourrit une relation privilégiée avec le violon, également son premier instrument, avant de devenir l'un des plus grands virtuoses de la

flûte. Sa carrière prend un nouvel essor lorsqu'il se retrouve à la tête de la Société des Conservatoires puis est nommé directeur de la musique à l'Opéra de Paris en 1939. Casals et Gaubert, tous deux récipiendaires de la Légion d'honneur, et partageant par ailleurs leur passion pour la composition et la direction d'orchestre, se connaissent d'ailleurs bien, chacun œuvrant avec cœur et énergie pour le rayonnement de l'Ecole Normale de Musique à sa fondation par Alfred Cortot en 1919.

Cette joie émulative se retrouve dans la relation fraternelle et musicale que Pau Casals entretient toute sa vie avec le violoniste virtuose d'origine catalane Joan Manen. Enfant prodige, Joan poursuit la tradition des grands violonistes du 19ème et du début du 20ème siècles (Paganini, Sarasate, Ysaye...) de composer des morceaux de bravoure et de genre pour son instrument parallèlement à une carrière acclamée de soliste. La cadence introductive de son **Caprice catalan op. A-33** (inspiré par le *cant dels ocells*) évoque également le chant des oiseaux et l'ambiance maritime, avant d'exposer une série de variations pleines de couleurs et d'entrain sur le thème de *La Pastoreta*.

Avec ces trois pièces, les *Miralls* de Casals tournoient et se font écho: les reflets de la nature méditerranéenne, les reflets de la fraternité entre artistes, ou encore ceux plus nostalgiques d'un monde révolu, où jouxent grâce et volupté.

N. SLUCHIN, E. ORZAIZ

ELOY ORZAIZ GALARZA, PIANO

Doté d'un esprit curieux et touche-à-tout, Eloy est pianiste, pianofortiste et claveciniste.

Après avoir bénéficié d'une solide formation pianistique en Espagne avec le soutien du gouvernement espagnol et les fondations Nuffic (prix Excellence) et Humboldt (prix Hezekiah Wardwell), il continue son parcours au Conservatoire Royal de la Haye et Groningen (Pays-Bas), à la Hochschule für Musik de Trossingen (Allemagne) et plus tard à la Schola Cantorum de Bâle (Suisse). Guidé par des maîtres tels Johan Hofmann, Paul Komen et Edoardo Torbianelli, Eloy Orzaiz obtient plusieurs Masters avec félicitations, études qui l'amènent à approfondir sa connaissance des répertoires, esthétiques et différents styles, allant de la Renaissance à nos jours.

En 2012-2013 il est claveciniste du European Union Baroque Orchestra et devient en 2014 lauréat de la Fondation Royaumont. De fait, il pratique la plupart des instruments historiques à claviers : le clavecin et différents modèles de piano de facture viennoise, anglaise ou française auxquels il porte une grande affection.

Passionné par la musique de chambre, il fait partie du *Suggia Piano Trio* depuis 2013 et partage fréquemment la scène avec des artistes tels Amandine Beyer et Maria Cristina Kiehr. Par ailleurs, il fonde avec la violoniste espagnole Marta Ramírez l'ensemble « EL Parnasillo », spécialisé dans la redécouverte du répertoire pour violon et claviers des XVIIIème et XIXème siècles. En 2019, Marta et Eloy sont lauréats du Concours International de Musique Ancienne de York.

Parallèlement à ses concerts qui l'emmènent dans différents pays d'Europe, il participe régulièrement aux festivals Peter de Groot (Pays-Bas) et de la Nouvelle Athènes (France).

Depuis 2014, Eloy enseigne à la Hochschule für Musik und Darstellende Kunst de Frankfurt (Allemagne) et au Conservatoire Supérieur de la Navarre (Pampelune, Espagne).

NAAMAN SLUCHIN, VIOLON

La musique se passe de génération en génération chez les Sluchin et c'est tout naturellement que Naaman s'est dédié au violon. Sa passion pour la nouveauté et la diversité l'a guidé tout au long de ses études et son parcours artistique : il a construit sa technique en étudiant à la fois l'école russe, l'école américaine à Bloomington ainsi que de la Juilliard School, sans oublier la célèbre école franco-belge dans la lignée directe de l'enseignement d'Eugène Ysaye. Il obtient par ailleurs son diplôme à la Schola Cantorum de Bâle en violon baroque chez Amandine Beyer.

Pendant sept ans, il fait partie du quatuor Diotima qui se produit dans les salles et festivals les plus prestigieux, et enregistre des disques acclamés par la critique, notamment *Musique américaine* (avec Reich, Crumb et Barber) ainsi que les *Quatuors de Janáček* (Diapasons d'Or de l'année, Choc de Classica). Pendant cinq ans, Naaman partage également la scène de la salle Gaveau et lors des tournées françaises et européennes dans le spectacle musical *Haim, à la lumière d'un violon*, aux côtés des comédiennes Anouk Grinberg, Natacha Régnier puis Mélanie Doutey.

Il continue de développer son répertoire au sein de diverses formations de musique de chambre, telles l'ensemble Talisma avec Piet Kuijken et Amy Norrington ou le Kitgut Quartet, quatuor à cordes sur instruments d'époque. Il participe régulièrement aux projets de musique contemporaine de l'ensemble Cairn et se joint à la compagnie Rosas de Anne Teresa De Keersmaecker pour *Achterland*, chorégraphié autour des sonates d'Ysaye. Par ailleurs, il a été pendant sept ans le violon solo de la Chambre Philharmonique d'Emmanuel Krivine et rejoint en 2020 l'orchestre de l'opéra de Rouen en tant que super soliste.

Depuis 2010, Naaman Sluchin consacre aussi son temps à l'enseignement au Conservatoire royal de Bruxelles. Il joue selon les répertoires et envies sur un violon de Carlo Antonio Tononi de 1725, en alternance avec un violon américain fabriqué pour lui en 2019 de John Young.

MIRALLS-REFLETS

Fuente de inspiración inagotable para Pau Casals, el mar y sus *miralls canviants* (reflejos cambiantes) se dan cita de manera recurrente en sus composiciones y, de manera especial, en su **Sonata para violín y piano**. Compuesta en gran parte durante su período de exilio en Prades, donde el virtuoso del violoncello se recluyó huyendo de las tropas de Franco, la obra nos transporta como en un barco a merced de las olas, la brisa o las tormentas. Dentro de una atmósfera impregnada de lirismo y de nostalgia, la sonata constituye casi un relato mismo de la naturaleza: el canto de los pájaros, el murmullo del viento, el fuego... Más de 30 años le llevó a Casals componer esta obra magistral. Finalizó tres de los cuatro movimientos inicialmente previstos, y dejó solamente algunos bosquejos del cuarto. En la sonata, se vislumbran numerosas referencias a Cesar Franck, sobre todo en su primer movimiento, heredero del Romanticismo tardío. Destacan los arrebatos virtuosísticos y mefistofélicos del *Scherzo*, así como la conmovedora oda catalana que constituye el tercer movimiento.

Llama la atención que Casals escribiera esta sonata para violín y no para violoncello, instrumento para el que compuso sorprendentemente poco. Paralelamente, Pau desarrolló una relación muy especial con el que fue su primer instrumento: el violín. Sobre su destreza con este instrumento, basta recordar que, a sus 11 años, Casals ya era capaz de interpretar con solvencia el concierto de Mendelssohn. Durante el resto de su vida, no dejaría de codearse con los violinistas más grandes de su tiempo, entre los que destacan Eugène Ysaie (“el Emperador”, como él lo llamaba), Fritz Kreisler y Jacques Thibaud (su compañero en el legendario Trío Casals-Cortot-Thibaud).

Dedicada precisamente a los célebres Jacques Thibaud y Alfred Cortot, la **sonata para violín y piano de Philippe Gaubert** refleja

el espíritu de la Belle Epoque que Casals experimentó de primera mano al instalarse en París en 1899: armonías coloristas, torrentes de melodías entusiastas que en ocasiones rozan la ingenuidad, etc. A semejanza de Pau Casals, Philippe Gaubert posee una relación privilegiada con el violín, que fue también su primer instrumento antes de convertirse en uno de los mayores virtuosos de la flauta travesera de la historia. Su carrera cobró un nuevo impulso en 1939, cuando fue nombrado director de la Sociedad de Conservatorios de Francia, así como de la Ópera de París. Casals y Gaubert, ambos condecorados con la *Légion d'honneur*, se conocían bien y compartieron una gran pasión por la composición, la dirección de orquesta y también la pedagogía, que ejercieron en el seno de la *Ecole Normale de Musique*, fundada por Alfred Cortot en 1919.

La estrecha amistad y admiración que unía a Casals con el violinista virtuoso Joan Manén es reflejo de inspiración mutua entre grandes artistas. Considerado niño prodigio, Manén siguió la estela de los grandes violinistas del siglo XIX como Paganini, Sarasate o Ysaye, y compuso piezas de carácter y de bravura para su instrumento, al tiempo que se hizo un hueco en las más prestigiosas salas de concierto europeas como solista aclamado. En la preciosa cadencia introductoria de su **Capricho 3 "catalán" op. A-33** (en la que se parafrasea *el cant dels ocells*) se evoca no sólo el canto de los pájaros sino una atmósfera de marcado sabor mediterráneo. Todo ello da paso a una segunda parte en la que se exhibe una serie de variaciones llenas de espíritu y color sobre el tema popular catalán de *La Pastoreta*.

A lo largo de este disco, los *miralls* o reflejos de Casals brillan y se hacen eco: ya sean los reflejos del Mediterráneo, de la naturaleza, de la inquebrantable fraternidad que reina entre estos artistas, o incluso aquellos reflejos nostálgicos que se atisban detrás de ciertas melodías, a modo de canto solitario que emana de un mundo pasado.

N. SLUCHIN, E. ORZAIZ

ORZAIZ

ELOY ORZAIZ GALARZA, PIANO

Dotado de un espíritu curioso y versátil, Eloy es pianista, fortepianista y clavecinista. Tras obtener una sólida formación pianística en su ciudad natal (Pamplona) y en *Musikene* (San Sebastián), Eloy es becado por el Gobierno de Navarra, la Fundación Humboldt (Premio Hezekiah Wardwell) y la fundación Nuffic (Excellence Programme), prosiguiendo con sus estudios en los conservatorios de La Haya y Groningen, la Hochschule für Musik de Trossingen (Alemania) y en la Schola Cantorum de Basilea (Suiza). Guiado por maestros como Johan Hofmann, Paul Komen y Edoardo Torbianelli, Eloy Orzaiz se gradúa con las más altas calificaciones en varios estudios de Máster. Dichos estudios no sólo le aportan una destacable base técnica y artística, sino que traen consigo la profundización de sus conocimientos sobre los diversos estilos, estéticas y repertorios que van desde el Renacimiento hasta nuestros días.

En la temporada 2012-2013 Eloy es clavecinista de la European Union Baroque Orchestra (EUBO) y en 2014 es nombrado *lauréat* de la Fundación Royaumont. De hecho, es capaz de tocar una gran variedad de instrumentos históricos de teclado de modelos ingleses, vieneses y franceses, instrumentos hacia los cuales siente una afinidad especial.

La música de cámara constituye otra de sus pasiones. Desde 2013 es miembro del *Suggia Piano Trio* y se prodiga en el escenario con artistas de la talla de Amandine Beyer y María Cristina Kiehr. Asimismo, funda junto con la violinista Marta Martínez "El Parnassillo", dúo especializado en el redescubrimiento de repertorio para violín y teclados históricos de los siglos XVIII y XIX. En 2019 Marta y Eloy fueron finalistas en el Concurso Internacional de Música Antigua de York (Inglaterra).

En paralelo a su actividad concertística en diferentes países europeos, participa regularmente en festivales como el Peter de Groot (Países Bajos) y de la Nouvelle Athènes (Francia).

Desde 2014, Eloy es profesor de clavecín en el Conservatorio Superior de Navarra y en la *Hochschule für Musik und Darstellende Kunst* de Frankfurt (Alemania). Naaman Sluchin,

NAAMAN SLUCHIN, VIOLÍN

La música es una arte que se transmite de generación en generación en el seno de la familia Sluchin y así, de manera natural, Naaman decide dedicarse al violín. Su pasión por la novedad y la diversidad le ha guiado a lo largo de sus estudios y de su trayectoria artística: construye su técnica estudiando al mismo tiempo la escuela rusa y la americana en Bloomington así como en la Julliard School, sin olvidar la célebre escuela franco-belga en línea directa con las enseñanzas de Eugène Ysaye. Además, obtiene su diploma de violín barroco en la Schola Cantorum de Basilea de la mano de Amandine Beyer.

Durante siete años, forma parte del cuarteto Diotima, actuando en las salas y festivales más prestigiosos y realizando asimismo grabaciones aclamadas por la crítica, entre las que destacan *Musique américaine* (con obras de Reich, Crumb y Barber) así como los *Cuartetos de Janáček* (Diapason d'Or del año, Choc de Classica). Durante cinco años, Naaman debuta en el escenario de la salle Gaveau con el espectáculo musical *Haim, à la lumière d'un violon*, realizando giras en Francia y en el resto de Europa junto con las actrices Anouk Grinberg, Natacha Régnier y Mélanie Doutey.

Continúa desarrollando su repertorio en el seno de diversas formaciones de música de cámara, como el ensemble Talisma con Piet Kuijken y Amy Norrington así como el cuarteto de cuerda de instrumentos de época Kitgut Quartet. Participa regularmente en proyectos de música contemporánea del ensemble Cairn y se une a la compañía Rosas de Anne Teresa de Keersmaecker en *Achterland*, fusión de música y coreografía en torno a las sonatas de Ysaye. Naaman ha sido igualmente durante siete años violín solista de la *Chambre Philharmonique* de Emmanuel Krivine y desde 2020 ostenta el cargo de concertino de la orquesta de la ópera de Rouen.

Desde 2010, Naaman Sluchin se consagra también a la pedagogía del violín en el Real Conservatorio de Bruselas. Utiliza según el repertorio y la ocasión, un violín de Carlo Antonio Tononi de 1725 y un violín americano fabricado para él en 2019 por John Young.

MIRALLS-REFLETS

The sea and its *miralls canviants* (changing reflections) were an inexhaustible source of inspiration for Pau Casals and come together repeatedly in his compositions and, especially, in his **Sonata for violin and piano**. Composed mostly during his period of exile in Prades, where Casals secluded himself after fleeing from Franco's troops, the work carries us like a ship at the mercy of waves, winds or storms. Within an atmosphere steeped in lyricism and nostalgia, the sonata is almost a true account of nature: birdsong, the murmur of the wind, fire... It took Casals over 30 years to compose this masterpiece. He completed three of the four initially planned movements, leaving only a few sketches of the fourth. We can glimpse numerous references to Cesar Franck in the sonata, especially in the first movement, heir to late Romanticism. The virtuous and mephistophelic outbursts of the Scherzo stand out, along with the poignant Catalan ode that constitutes the third movement.

It is striking that Casals wrote this sonata for violin and not for cello, an instrument for which he wrote surprisingly little. At the same time, Pau developed a very special relationship with what was his first instrument: the violin. When he was 11 years old, Casals was already capable of playing the Mendelssohn concerto on the violin and he remained close to some of the greatest violinists of his time for all his life. Among these were Eugène Ysaye ("the Emperor", as he called him), Fritz Kreisler and Jacques Thibaud (his partner in the legendary Casals-Cortot-Thibaud Trio).

The **Philippe Gaubert violin and piano sonata** was dedicated to the famous Jacques Thibaud and Alfred Cortot and reflects the Belle Époque spirit that Casals experienced firsthand when he settled in Paris in 1899: colorful harmonies, torrents of enthusiastic melodies, sometimes almost naive, etc. Like Pau Casals, Philippe Gaubert had a privileged relationship with the violin, which was also

his first instrument before becoming one of the greatest flute virtuosos in history. His career gained new momentum in 1939, when he was appointed director of the Society of Conservatories of France, as well as the Paris Opera. Casals and Gaubert, who were both awarded the *Légion d'honneur*, knew each other well and shared a great passion for composition, conducting, and also for teaching which they did at the École Normale de Musique, founded by Alfred Cortot in 1919.

Casals' close friendship and admiration with the violinist Joan Manén is a reflection of mutual inspiration between great artists. Considered a child prodigy, Manén followed in the wake of the great violinists of the 19th century such as Paganini, Sarasate or Ysaye, and composed pieces of character and **bravura** for his instrument, while also finding time to perform in Europe's most prestigious concert halls as an acclaimed soloist. The beautiful introductory cadence of his **Caprice 3 "Catalan" op. A-33** (in which the Catalan song *Cant dels ocells* [song of the birds] is paraphrased) evokes not only birdsong but an atmosphere with a marked Mediterranean flavor. All this gives way to a second part in which a series of variations full of spirit and color on the popular Catalan theme of *La Pastoreta* are exhibited.

Throughout this album, Casals' reflections shine and resonate: whether they are images of the Mediterranean, and of nature; memories of the unbreakable brotherhood that reigns among these artists, or even those nostalgic reflections heard behind certain melodies, like a song emanating from a past world.

ELOY ORZAIZ GALARZA, PIANO

Endowed with a curious and versatile spirit, Eloy is a pianist, forte-pianist and harpsichordist. After obtaining a solid piano education in his hometown (Pamplona) and in *Musikene* (San Sebastián), Eloy was awarded a scholarship by the Government of Navarra, the Humboldt Foundation (Hezekiah Wardwell Prize) and the Nuffic Foundation (Excellence Programme), continuing his studies at the Hague and Groningen Conservatories, the *Hochschule für Musik* in Trossingen (Germany) and at the *Schola Cantorum* in Basel (Switzerland). Guided by teachers such as Johan Hofmann, Paul Komen and Edoardo Torbianelli, Eloy Orzaiz graduated with the highest marks in various Master's studies. These studies not only provided him with a remarkable technical and artistic basis, but also gave him a deeper knowledge various styles, aesthetics and repertoires ranging from the Renaissance to the present day.

In the 2012-2013 season Eloy was the harpsichord player of the European Union Baroque Orchestra (EUBO) and in 2014 he was named *lauréat* of the Royaumont Foundation. He is able to play a wide variety of historical keyboard instruments from English, Viennese and French models, instruments to which he feels a special affinity.

Chamber music is another of his passions. Since 2013 he has been a member of the Suggia Piano Trio and performs on stage with artists such as Amandine Beyer and María Cristina Kiehr. He also founded together with the violinist Marta Martínez "El Parnassillo", a duo specialized in the rediscovery of the repertoire for violin and historical keyboards of the 18th and 19th centuries. In 2019 Marta and Eloy were finalists in the International Competition of Early Music in York (England).

In parallel to his concert activity in different European countries, he regularly participates in festivals such as *Peter de Groot* (Netherlands) and *Nouvelle Athènes* (France).

Since 2014 Eloy has been a harpsichord professor at the *Conservatorio Superior de Navarra* and at the *Hochschule für Musik und Darstellende Kunst* in Frankfurt (Germany).

NAAMAN SLUCHIN, VIOLIN

Music passes from generation to generation within the Sluchin family and so, in a completely natural way, Naaman decided to dedicate himself to the violin. His passion for novelty and diversity has guided him throughout his studies and artistic career. He built his technique while studying the Russian and American schools in Bloomington as well as at the Juilliard School, not forgetting the famous Franco-Belgian school in direct line with the teaching of Eugène Ysaye. In addition, he obtained his Baroque Violin Diploma at the *Schola Cantorum* in Basel by Amandine Beyer.

For seven years, was is member of the Diotima quartet, performing in the most prestigious halls and festivals and also performing on critically acclaimed recordings, including *Musique américaine* (with works by Reich, Crumb and Barber) as well as the Janáček quartets (*Diapason d'Or* of the year, *Choc of Classica*). For five years, Naaman shares the stage of the *Salle Gaveau* with the musical show *Haim, à la lumière d'un violon*, touring in France and the rest of Europe together with actresses Anouk Grinberg, Natacha Régnier and Mélanie Doutey.

He continues to develop his repertoire within various chamber music formations, such as the Talisma ensemble with Piet Kuijken and Amy Norrington as well as the Kitgut Quartet period string instruments ensemble. He regularly participates in contemporary music projects of the Cairn Ensemble and forms part of the company *Rosas* by Anne Teresa De Keersmaecker in Achterland, a fusion of music and choreography around the Ysaye's sonatas. Naaman has also been solo violin at *Emmanuel Krivine Chambre Philharmonique* for seven years and since 2020 holds the position of concertmaster of the Rouen Opera Orchestra.

Since 2010, Naaman Sluchin has also devoted himself to violin pedagogy at the Royal Conservatory in Brussels. He uses, according to the repertoire and the occasion, a violin by Carlo Antonio Tononi from 1725 and an American violin made for him in 2019 by John Young.

A photograph of two men standing side-by-side in a library. The man on the left is wearing a white cable-knit sweater, and the man on the right is wearing a dark blue t-shirt. They are both smiling slightly. The background is a blurred bookshelf.

AGRAÏMENTS ~ REMERCIEMENTS

Oriol Toldrà

Elena Dietrich

Bernard Meillat

Daniel Blach y la Associació Joan Manén

*I a tots i totes els quals amb el seu suport
han contribuït a la creació d'aquest projecte.*

Et à tous ceux qui ont soutenu notre projet depuis sa création.

*Y a todos aquellos que con su apoyo
han contribuido a la creación de este proyecto.*

And to those whose support made this project possible.